

ganske udenfor Inspektoratets Kontrol; men det tør formentlig fastslaaes, at der ikke er nogen som helst Grund til at betvivle, at Fradømmelse af Understøttelsesretten her, hvor det drejer sig om en Vægning ved at opfylde et af Ledelsen selv stillet Krav om en Arbejdsvertagelse, vil følge umiddelbart efter Vægningen. Ved Anvisning fra et kommunalt Arbejdsanvisningskontor foreligger mellem Arbejdsanvisningsdirektoratet og Inspektoratet den Aftale, at alle Tilfælde af Arbejdsvægning indberettes hertil. Naar saadan Indberetning er modtaget, sendes den Kassen til Undersøgelse og Erklæring, eventuelt indhentes supplerende Oplysning fra den paagældende Arbejdsgiver. Meget ofte lyder Kassens Udtalelse paa, at Understøttelse ikke er ydet den paagældende; men saafremt dette ikke maatte være Tilfældet, og Sagen ikke skønnes paa Forhaand utvivlsom, forelægges Spørgsmaalet om Understøttelsens Berettigelse til Afgørelse af Arbejdsløshedsnævnet.

Med Hensyn til Kontroleringen af samtlige under de forskellige Punkter i Lovens § 14 nævnte Arbejdsløshedsaarsager maa jeg yderligere gøre den Bemærkning, at Loven af 1914 ligesom Sygekasseloven jo bygger paa Selvstyreideen, idet man — og under normale Forhold med fuld Føje — er gaaet ud fra, at den enkelte Arbejdsløshedskasse er den, der mest er interesseret i, at der ikke sker Misbrug, og derfor vil være den skarpe til at skride ind, hvor der ikke foreligger bona fide-Arbejdsløshed. Nogle Kasser er endda optraadt saa skarpt, at Nævnet — skønt det altid stræber efter at støtte Kassernes Ledelser i deres Arbejde for god Orden — gentagne Gange har maattet gaa imod dem, naar der hertil er indgaaet Klage fra Medlemmer over, at man har nægtet dem Arbejdsløshedsunderstøttelse. Andre Kasser — og i Regelen de nyere — er noget mere skaansomme i deres Skøn om, hvorvidt en foreliggende Arbejdsløshedsaarsag berettiger til Understøttelse. I det store og hele har jeg dog ingen Grund til at betvivle, at ogsaa deres Skøn sker med fuld Iagttagelse af Lovens Bestemmelse. Det er endvidere mit bestemte Indtryk, at Kasserne under de nuværende Forhold har søgt at fastholde deres fra normale Forhold vundne gode Tradition, men deres Midler hertil er svagere under nærværende Forhold. Under almindelige Forhold vil en Kasse meget ofte, hvor den nærer Tvivl om Understøttelsens Berettigelse, kunne undlade at undersøge Arbejdsløshedsaarsag nærmere, idet den anviser vedkommende Arbejde, inden Retten indtræder — altsaa i Karensdagene. Nægter han at modtage Arbejdet, er Sagen klar, og tager han Arbejde, bliver der ikke Tale om Understøttelse. Dette Middel — Arbejdsanvisningen — har manglet i de forløbne Vintermaaneder, hvor der ikke har været Arbejde at anvise.

Jeg vedlægger et Antal Eksemplarer af Inspektoratets Indberetning for Aaret 1912—13, der giver en noget mere fyldig Fremstilling af Institutionens Udvikling, samt det ønskede Antal Eksemplarer af sidste Indberetning og et Par Eksemplarer af Haandbogen.

Endvidere vedlægges et Eksempel af Skema til Aflæggelse af Regnskab og Beretning fra en Arbejdsløshedskasse til Inspektoratet. Det vil deraf ses, at Kasserne ved Siden af det egentlige Regnskab afgiver en statistisk Redegørelse for deres Virksomhed i det forløbne Aar.

Black.

Til Indenrigsministeriet.